

STRĂJERULE, CÂT MAI ESTE DIN NOAPTE?

Fratele

Gene Good Citește textul din **Isaia**

21.1-12:

„Prorocie asupra pustiei mării. Cum înaintează vijelia de la miazăzi, așa vine el din pustie, din țara înfricoșată.

*O vedenie grozavă mi s-a descoperit.
Asupritorul asuprește, pustiitorul pustiește. - „Suie-te, Elamule!
Împresoară,
Medio! Căci fac să înceteze toate oftările lor”, zice Domnul.*

De aceea mi s-a umplut inima de neliniște, m-apucă durerile, ca durerile unei femei când naște. Zvârcolirile nu mă lasă s-aud, tremurul mă împiedică să văd.

Îmi bate inima cu putere, m-apucă groaza; noaptea plăcerilor mele ajunge o noapte de spaimă.

Ei pun masa, straja veghează, și ei mănâncă, beau... Dar deodată se aude strigând: „În picioare, voievozi! Ungeți scutul!”

Căci așa mi-a vorbit Domnul: „Du-te și pune un străjer, ca să dea de veste despre ce va vedea.”

El a văzut călărime, călăreți doi câte doi, călăreți pe măgari, călăreți pe cămile, și asculta cu luare-aminte, cu cea mai mare băgare de seamă.

Apoi a strigat, ca un leu: „Doamne, am stat mereu în turnul meu de pază și stam de strajă în toate nopțile.

Și iată că a venit călărime și călăreți doi câte doi”. Apoi a luat iarăși cuvântul și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul și toate icoanele dumnezeilor lui sunt sfărâmate la pământ!”

O, poporul meu, care ai fost stropșit ca boabele de grâu din aria mea, ce am auzit de la Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, aceea vă vestesc.

Prorocie asupra Dumei. Mi se strigă din Seir: „Străjerule, cât mai este din noapte? Străjerule, mai este mult din noapte?”

Străjerul răspunde: „Vine dimineața, și este tot noapte. Dacă vreți să întrebați, întrebați; întoarceți-vă și veniți iarăși.”

(Fratele

Neville conduce adunarea în cântarea: „Eu voi trăi pentru El”, apoi îl cheamă pe fratele Branham).

Mulțumesc,
frate Neville.

Bună
dimineața, școlii biblice. Doresc să vă salut pe toți în Numele Domnului Isus Hristos.

În
timp ce conduceam înapoi, spre adunare, împreună cu familia mea, m-am gândit la oamenii care vin la adunare în zilele acestea când zăpada este atât de mare peste tot și când drumul este foarte greu. Dar ei nu vin doar ca să fie văzuți de ceilalți, ci pentru că au un scop. Și mă bucur foarte mult pentru că pot să văd acest grup mare, care a venit în dimineața aceasta aici și care stă pe credința părinților noștri, arzând în inima lor pentru Domnul.

Textul
la care vreau să mă refer, tocmai a fost citit de fratele Good și este din Isaia 21. Aș vrea să mă opresc puțin la el, după care ne vom ruga pentru bolnavi. Ca temă pentru dimineața aceasta, aș vrea să iau versetul 12: „*Străjerule, cât mai este din noapte?*” Dar înainte de a intra în subiect, haideți să ne rugăm.

Doamne
Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul părinților noștri; Tu ești Dumnezeul care a suflat prima suflare de viață; Tu ești Cel care controlezi viața tuturor și-o vei controla și în continuare, pentru că ești Creatorul tuturor oamenilor și al tuturor lucrurilor. Da, Tu ești Creatorul tuturor.

În

dimineața aceasta, noi ne bucurăm și credem că făgăduințele Tale sunt adevărate, fiindcă ai spus că „*acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Tău,*” ești și Tu în mijlocul lor și vei răspunde la rugăciunile lor. (Matei 18.20).

În

locul acesta sunt inimi împovărate, iar când am intrat în biserică am văzut aceste eșarfe și haine; am văzut că unii își țin mâinile ridicate din pricina infecțiilor, în timp ce alții sunt triști pentru că i-au pierdut pe cei dragi.

O,

trăim într-o lume atât de păcătoasă și de rea, dar toate lucrurile acestea trebuie să fie aduse sub controlul Domnului Isus Hristos care a spus că „*toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu...*” (Romani 8.28).

În

dimineața aceasta, noi credem că multe dintre problemele care ni se întâmplă, au un singur scop: să ne aducă pe genunchi.

Eu

mă gândesc adesea la textul care spune: „*...cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obolesc, umblă, și nu ostenesc.*” (Isaia 40.31), așa cum spune și poetul:
„Învață-mă, Doamne, învață-mă cum să aștept.”

Îngăduie ca în timp ce stăm în așteptare ca să Te auzim vorbindu-ne din slavă, prin Duhul Sfânt, să fim liniștiți și răbdători, pe deplin încredințați că ne vei vorbi despre lucruri plăcute din Cuvântul Tău. Te rugăm să ne ierți păcatele și să ne vindeci bolile. Fă ca

atunci când vom părăsi tabernacolul acesta, să ne bucurăm ca cei doi ucenici care au călătorit, fără să știe, cu Tine spre Emaus: *„Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?”* (Luca 24.32), fiindcă noi credem cu adevărat că El este Domnul cel înviat, Același pe care L-au întâlnit și cei doi ucenici. El este în mijlocul nostru, de aceea, nu ne vom mai îngrijora în inimile noastre. Înnoiește-ne credința în fiecare clipă, astfel încât să nu ne mai îndoim de nimic.

Te rugăm să binecuvântezi Cuvântul Tău scris și la fel urechile care-L vor auzi și buzele care-L vor vorbi, astfel încât să fii proslăvit în mijlocul nostru, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Printre noi nu este nimeni care să fie scutit de necazuri. Dumnezeu nu a făgăduit niciodată că nu ne vom îmbolnăvi, dar este scris că *„Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.”* (1Corinteni 10.13).

Aceasta este mângâierea noastră.

Cu câteva ore în urmă, în timp ce mă gândeam la textul acesta, Domnul m-a cercetat și mi-a pus pe inimă ceva. *„Străjerule, cât mai este din noapte?”*

Se pare că acțiunea se petrece în perioada dintre apusul soarelui și lăsarea întunericului. S-ar putea ca cetatea să fi avut o zi groaznică, deoarece s-a dat o alarmă: Străjerul din turn a dat vestea că în zare se vede că praful se ridică spre cer, ca și cum ar veni o mulțime spre cetate. El a auzit și zgomotul făcut de copitele cailor.

Dar pot să-mi imaginez că afară, la izvor, stăteau două tinere domnișoare care nu au luat seama la avertizarea străjerului deoarece aveau alte gânduri care le frământau.

Ele erau în floarea vârstei, de aceea n-au pus preț pe cuvântul străjerului. Poate că în noaptea aceea urma să fie o petrecere, așa că ele se gândeau că vor lua parte la ea.

Da, se pare că avertizarea acestui străjer nu a prea avut efect asupra poporului, care se gândea mai mult la plăcerile lumii, la distracția care se anunțase pentru noaptea aceea.

Astfel, una dintre fete i-a zis celeilalte:

„Nu crezi că este un lucru rău faptul că în zilele noastre mai există asemenea „spărgători de plăceri”? Ei încearcă să ne oprească să participăm la petrecerile care au loc și la care ne-am putea distra atât de bine!”

Cred că aceasta este o copie, un simbol desăvârșit, o versiune perfectă pentru ceea ce se va întâmpla astăzi, când oamenii sunt de părere că încerci să-i sperii atunci când îi avertizezi cu privire la apropierea unui pericol. Da, ei cred că vrei să le furi bucuriile și plăcerile vieții.

Mă gândesc și la băieții tineri care ieșeau cu fețele murdare de la munca pe care o făcuseră în timpul zilei. Probabil că unul dintre ei i-a zis celuilalt:

„Mă duc repede acasă, mă spăl și mă aranjez

puțin, după care ne întâlnim ca de obicei, la bar, pentru că sunt sigur, John, că nu te-ai lăsat speriat de mesajul pe care l-a dat toată ziua străjerul din turn, care încearcă să ne răpească în felul acesta toată bucuria vieții, spunând că se apropie un pericol. Tu știi că noi avem cea mai bună armată din lume, așa că deseară ne vom întâlni în același loc, ca de obicei, și ne vom distra. Vom dansa, vom bea puțin și nu vom da nici o atenție poveștilor inventate de străjer, pentru că dacă ar fi fost cu adevărat vreun pericol, înțelepții noștri ar ști aceasta. Păstorii noștri ne-ar fi avertizat și cu privire la acest pericol. Dar dacă ei tac, nu vom lua în seamă poveștile spuse de străjerul din turn.”

Dacă acesta nu este un tablou perfect spre starea în care se află națiunea noastră acum, nu știu care altul ar fi!

El este un simbol desăvârșit nu numai pentru tineretul națiunii, ci și pentru adulții care refuză categoric să ia aminte la avertizarea făcută.

Astfel, de îndată ce un străjer adevărat avertizează că se apropie un pericol, ei îl numesc imediat „eretic sau fanatic.”

Dar iată că pe când se îmbina ziua cu noaptea, poate că unul dintre soldații care păzeau porțile cetății a devenit neliniștit și a alergat la vecinul său zicând:

„Crezi că este posibil ca străjerul să aibă dreptate?”

Voi știți că întotdeauna înainte de a se întâmpla ceva sau înainte de a muri cineva, există ceva, o avertizare. Da, se

pare că și înainte ca cineva dintre cei dragi să plece dincolo, înainte de a se întâmpla aceasta, ei primesc o avertizare.

Când spun aceasta, mă gândesc la tatăl meu.

El a fost plecat foarte mulți ani din Kentucky, dar dintr-o dată parcă a fost mișcat de ceva și astfel s-a dus acasă ca să-i vadă pe cei dragi și pe prietenii de acolo. După ce s-a întors acasă, fratele său cu care nu se întâlnise acolo, a venit în mod ciudat și l-a vizitat la Jeffersonville, și în timp ce stăteau și povesteau, tata a trecut dincolo.

Mă gândesc și la socrul meu. Doar cu câteva zile înainte de plecarea sa, mi-a zis: „Billy, haide să mergem la o vânătoare de veverițe, fiindcă îmi doresc mult să merg sus în munți.”

Situațiile apărute au făcut ca în ziua aceea să nu pot merge cu el, așa că s-a dus singur la vânătoare, iar când a venit înapoi, mi-a zis:

„Billy, am stat acolo sus pe munte și am privit în jur: totul părea schimbat acolo, iar de undeva din pădure, am auzit vocea mamei mele care mă striga: „Frankie! Frankie!” În noaptea aceea, el a depus mărturie în biserica aceasta și a dorit ca frații să se roage pentru el, iar câteva zile mai târziu, l-am înmormântat.

Se pare că Dumnezeu trimite întotdeauna un mesager. Da, prin îndurarea și harul Său, El trimite pentru fiecare om o avertizare referitoare la lucrurile care se apropie.

O, și sunt atât de bucuros pentru că în aceste zile în care trăim, când întunericul cuprinde totul, El a pus în inima poporului Său o nădejde binecuvântată, și anume: că ziua măreață a venirii lui

Hristos este foarte aproape.

În acel timp de necaz, tinerii și ceilalți oameni din cetate, au ignorat total avertizarea dată de străjer. Desigur, ei au mers la bar ca să bea ceva și s-au distrat foarte bine. Chiar și soldații au început să bea și să se distreze, gândindu-se că sunt în siguranță. Se părea că nu exista nimic să le poată face vreun rău, deoarece erau în duhul whisky-ului și al băuturilor amestecate. Dar, deodată s-au trezit cu oștirea dușmană chiar în mijlocul cetății. Ușile barurilor au fost rupte, casele sparte și ei înconjurați de cei care-i invadaseră, și aceasta pentru că refuzaseră să ia aminte la avertizarea făcută de străjer.

În Vechiul Testament, străjerul era un om deosebit: un bărbat care cunoștea mișcarea stelelor pe cer, ca să le poată spune oamenilor timpul exact în care trăiau. Poate că cei îngrijorați, cei care nu puteau să doarmă, alergau la străjerul din turn și îl întrebau: „Străjerule, cât mai este din noapte?” El privea stelele și zicea: „Este timpul cutare sau cutare.” Atunci oamenii se întorceau la culcare și așteptau să se facă ziuă.

Dumnezeule, ai milă! Mă întreb dacă astăzi nu este timpul să mergem și noi la marele Străjer și să-L întrebăm: „Cât mai este din noapte?”

O, este un pericol care se apropie tot mai mult și se pare că întreaga lume tremură din cauza lui! Străjerul trebuie să fie tot timpul la datorie și să-i avertizeze pe oameni cu privire la orice pericol care se apropie. Aceasta este datoria lui: să vegheze și să avertizeze orice pericol care se apropie.

Străjerul stătea sus, în turnul care era construit mai înalt decât celelalte ziduri ale cetății. Acolo, el avea tot felul de cărți de astronomie, așa că putea să privească stelele și să spună

timpul. Orice s-ar fi apropiat de cetate, el putea să vadă din timp și astfel să avertizeze cetatea. Da, el putea să vadă mult mai departe decât soldații care stăteau pe ziduri, pentru că era mai sus decât toți ceilalți.

Adevărul este că, cu cât mergeți mai sus, vedeți mai departe și puteți avertiza mult mai repede poporul, de apropierea pericolului, decât ceilalți oameni care sunt pe ziduri sau în cetate.

Isaia spunea, în zilele lui, că Dumnezeu l-a făcut un străjer. Voi știți că Dumnezeu i-a asemănat pe profeții Săi cu vulturii. De ce aceasta? Pentru că vulturul poate să zboare mai sus decât oricare altă pasăre. El trebuie să aibă o construcție specială pentru acea altitudine. Șoimul, de exemplu, nu ar putea să-l urmeze niciodată la acea înălțime, și nici o altă pasăre. Vulturul este singura pasăre construită să facă aceasta. Oricare altă pasăre, care ar încerca să-i ia locul, va pieri. Dar el are aripi și pene puternice.

La ce i-ar folosi însă vulturului să se ridice atât de sus, dacă n-ar avea ochi buni ca să vadă? Șoimul ar fi orb acolo sus; nu ar putea să vadă, pe când vulturul, cu cât urcă mai sus, vede mai bine.

Dumnezeu Și-a asemănat profeții cu vulturii.

Ei sunt ca străjerii care urcă cel mai sus, astfel încât să vadă cât mai departe. Ochii lor spirituali au fost făcuți în așa fel încât să vadă apropierea pericolelor, iar Isaia a fost unul dintre acești străjeri. El era pus de Dumnezeu să avertizeze apropierea unui pericol, dar oamenii nu au vrut să-l asculte.

Dumnezeu are și astăzi vulturi sau mesageri, adică bărbați care urcă sus prin Duhul. Ei merg mult mai departe decât toate stațiile sau navele cosmice ale oamenilor. Cu alte cuvinte, ei merg mai sus decât toate descoperirile științifice, pentru că sunt construiți special pentru

acest scop. Ei urcă pantele Calvarului în Numele Domnului Isus Hristos și stau în vârful crucii, de unde trimit înapoi mesaje cu „Așa vorbește Domnul!” Vederea lor spirituală este mult mai puternică decât a preoților din Templu; este cu mult mai ageră decât a oamenilor obișnuiți care pășesc prin viață, și aceasta pentru că sunt construiți anume pentru slujba la care au fost chemați de Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care s-ar cuveni să fim atenți când auzim că se apropie anumite lucruri.

Aș vrea să-L privim puțin pe Împăratul acestor vulturi, profeți sau străjeri din turn. Acesta este Domnul Isus Hristos însuși.

Ziua aceasta în care trăim noi este cu mult mai mare decât zilele în care a fost El aici pe pământ. Atunci, El a fost chiar în umbra crucii, dar cu toate acestea a vorbit mai mult despre a doua Sa venire, decât de plecarea Sa. Dacă veți cerceta Scripturile, veți vedea că El S-a referit la problema aceasta chiar și înainte de înălțare. Atunci, a prorocit despre lucrurile care se vor întâmpla în zilele acestea.

Vedeți? Când a fost pe pământ, El știa că va fi răstignit, că va trebui să sufere nevinovat pentru vina noastră; știa că a treia zi va învia din morți și că nu era nici o putere a iadului care să-L poată ține în mormânt, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spusese deja în Psalmul 16.10: *„Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.”* Astfel, în iad nu a fost nici o putere care să poată zădărnici profeția aceea.

Fraților, Cuvântul Său este adevărat și Se va împlini la timpul Său. Isus avea încredere în aceasta, de aceea a spus în Matei 24.35 că *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”*

Da, Dumnezeu a fost cu El, a fost în inima

Sa, de aceea a știut că va veni ziua când Dumnezeu va împlini tot ce-a spus, ca să dovedească tuturor popoarelor că Cuvântul Său este Adevărul.

Acesta este motivul pentru care s-a pus o

mare întrebare, iar aceasta nu a fost dacă va învia din nou, nici dacă va fi răstignit în concordanță cu Scriptura, nici dacă Se va urca la Cel Preaînalt sau dacă va veni sau nu Duhul Sfânt, ci întrebarea Sa a fost: „*Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?*” (Luca 18.8).

Știți cum vine credința? Romani 10.17 spune:

„Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

Vedeți? Aceasta a fost întrebarea Sa: „Voi

găsi credință pe pământ atunci când voi veni? Vor mai fi oameni care să creadă Cuvântul Meu?”

Acum, în zilele în care trăim noi, putem

răsfoi paginile Cuvântului Său binecuvântat și să vedem că ceea ce a spus El atunci, se apropie tot mai mult de pământ. Se fac deja semne și minuni puternice, inimile oamenilor se prăbușesc din cauza fricii. Da, toate popoarele se tem. Pe cer se arată tot felul de semne înfricoșătoare, cum ar fi de exemplu farfuriile zburătoare. Sunt furtuni puternice, cutremure de pământ, armele atomice așteaptă să fie lansate, etc.

Vedeți? Toate acestea sunt lucruri pe care lumea nu le-a mai văzut până acum.

Săptămâna trecută am avut bucuria să vorbesc

cu un bun prieten, căpitanul Julius Stadaklev, care a scris cartea: Un profet

vizitează Africa de Sud.”

Fratele Julius a fost în California, pentru că face un curs de pregătire ca să fie înaintat la gradul de maior. Când am ieșit din adunare, el a venit pe vârful dealului, unde mă aflam cu câțiva prieteni, și ne-am întâlnit sub un ienupăr.

El mi-a zis:

„Frate Branham, am să-ți spun cel mai îngrijorător lucru pe care l-ai auzit vreodată. Sunt sub jurământ, de aceea nu pot să-ți spun prea multe, dar un lucru este sigur, și anume că nu va mai exista armată. Vor să desființeze și aviația militară, nu vor mai face mobilizări, etc., deoarece toți se concentrează asupra unei singure probleme: butonul care va declanșa bombele atomice, ceea ce ar însemna distrugere totală. Frate Branham, oamenii nu știu ce sunt secretele militare. Când a avut loc ședința în care s-au discutat aceste probleme, toți au fost cuprinși de groază, iar unul dintre oamenii de știință a spus: „Aș prefera să am din nou doar o căsuță și o vacă și să trăiesc undeva în munți, unde să am numai un petec de pământ pe care să pun varză și fasole, doar să uit tot ceea ce știu.”

Dacă aceste informații ar ajunge la oameni, întreaga lume ar intra în panică, pentru că pericolul este tot mai aproape. Acum au început să-și restrângă personalul din insule: își retrag unitățile din Anglia și de peste tot, lăsând pregătite doar lansatoarele atomice. Dar când vor face aceasta, celelalte națiuni vor proceda la fel, așa că nu va mai rămâne nici măcar un fir de iarbă pe pământ. Totul va fi distrus, această catastrofă putând fi declanșată în orice clipă.

O, vai, ce ceas îngrozitor!

Și toate aceste lucruri pe care le auziți despre farfuriile zburătoare! Cred că ați auzit cu toții interviul dat ieri la radio de bărbatul acela care pretindea că ar fi vorbit cu oamenii de pe ele.

Nu vreau să-l contrazic, dar afirmațiile lui sunt în opoziție totală cu Cuvântul lui Dumnezeu. Auziți numai ce povești i-ar fi spus ei: că sunt de pe Marte, că acolo nu este moarte și că au venit aici ca să ne învețe și pe noi ce trebuie să facem ca să nu murim.

Când i s-a cerut însă să dovedească cumva ceea ce spune, nu a avut nici o dovadă. Vedeți? Toată vorbirea lui a constat în niște iluzii pe care ni le-a prezentat ca adevăr.

După părerea mea, totul este fals pentru că Biblia spune cu totul altceva.

Am să vă spun ce cred eu despre farfuriile zburătoare. Ele nu sunt păreri și nu sunt un mit (ceea ce spun aici este părerea mea personală, pentru că Domnul nu mi-a spus nimic în legătură cu ele) fiindcă, dacă citim în Biblie, vedem că acolo ni se vorbește despre toate aceste lucruri. Astfel, în Luca 17 ni se spune că în timpul acesta va fi ca în zilele Sodomei:

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla și acum: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau,

dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți.” (v. 28-20). Și noi știm că înainte ca focul să cadă și să distrugă Sodoma, acolo au mers doi îngeri trimiși din ceruri, care au cercetat

ca să vadă dacă ceea ce se spunea despre Sodoma era adevărat sau nu.

Nu cumva același lucru se petrece și acum?

Oare nu-și trimite Dumnezeu îngerii ca să cerceteze din nou lucrurile care se petrec, înainte ca totul să fie distrus?

Ați observat? Acolo a venit un Bărbat care

l-a vizitat pe bătrânul Avraam care se hotărâse să urmeze calea Domnului și din cauza aceasta era disprețuit de lume. El locuia într-un cort în pustie, datorită faptului că cineva (Lot) alesese bogăția. Avraam nu se supăraseră pentru aceasta, ci spusese: „În ordine, eu voi locui aici, în voia Domnului.”

Fraților, și eu prefer să fiu mai bine în voia Domnului, decât să am toți banii lumii.

Și de îndată ce hotărârea finală a fost

luată, Îngerul Domnului a venit la Avraam și i-a spus: „Avraam, privește spre nord, spre sud, spre est și spre vest, căci tot ceea ce vezi este al tău!”, iar

Biblia spune: *„Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!”*

(Matei 5.5).

Ce este aceasta? Tot Biblia spune că *„pământul,*

cu tot ce este pe el, va arde.” (2Petru 3.10). Dar nu uitați că Dumnezeu nu poate pieri niciodată, iar eu cred așa cum sunt călăuzit de El să cred.

Priviți fotografia Îngerului care vine și

face deosebirea. Ați observat Îngerul care a venit la Avraam? El stătea cu spatele spre cortul în care se afla Sara, în timp ce vorbea cu Avraam, și i-a spus: „Îmi voi ține făgăduința pe care ți-am făcut-o!”

O, ce mesaj al Îngerului lui Dumnezeu din acest timp! El își va ține făgăduința dată. Toată necredința lumii, toți scepticii, aroganții, infidelii și necredincioșii, nu vor putea opri puterea lui Dumnezeu! Totul se va întâmpla la fel ca atunci.

„Îmi voi aduce aminte de făgăduința Mea și o voi aduce la împlinire!”

Când a auzit aceste cuvinte, Sara, care se afla în cortul spre care El stătea cu spatele, a râs în sinea ei. Atunci Domnul a privit spre Avraam și a zis: „De ce a râs Sara?” Și Sara a ieșit afară speriată și a spus: „Nu am râs!” Ce fel de Om era Bărbatul acela?

Iată cum era străjerul din turn! Ce fel de Persoană era Bărbatul acela? El stătea cu spatele spre Sara și totuși a știut că a râs în sinea ei.

Nu uitați! El este Străjerul! El S-a întors spre Sara și i-a zis: „Ba da, ai râs!” Și ea a început să tremure pentru că se temea.

Acum priviți la timpul nostru! Chiar înainte de venirea Domnului, aceste ființe, îngerii, se întorc din nou pe pământ. Ce fac ei? Mă întreb dacă nu cumva o mulțime din aceste arătări misterioase sunt în legătură cu ceea ce a spus Isus că se va întâmpla:

„Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor;

*oamenii își vor da sufletul de groază în
așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor
vor fi clătinate.” (Luca
21.25-26).*

Da, bărbații vor muri din cauza inimii. Vedeți? Nu
femeile, ci bărbații. Aceasta împlinește întocmai cuvintele Domnului Isus. Dacă
privim la tot ceea ce au spus prorocii, vedem că toți s-au referit la aceste
zile. Oare toate acestea nu ne fac și pe noi să strigăm: *„Străjerule, cât
mai este din noapte?”*

Pentagonul nu are răspunsul la aceasta, nici SUA, nici
Germania sau Rusia; nici știința nu știe să dea răspunsul. Dar atunci cine are
răspunsul? Străjerul care stă pe ziduri. El are răspunsul.

„Străjerule, cât mai este din noapte?” Și acest
Străjer este Duhul Sfânt. El este Cel care-i pregătește pe oameni și-i
avertizează din partea lui Dumnezeu, pentru că a fost așezat ca și Străjer.

Noi vedem bolnavii vindecați, vedem cum orbii își capătă
vederea, cum urechile surde aud, cum ologii umblă și sar ca cerbii. Ce este
aceasta? Venirea Domnului care ne grăbește. Toate aceste lucruri sunt
avertismente, dar oamenii continuă să meargă înainte cu petreceri, băuturi,
etc., la fel ca în zilele lui Lot, când *„mâncau, beau, se însurau și se
măritau.”* Deci, totul este exact cum spunea Domnul că va fi și nu există
nici o cale de a-i opri.

Priviți apoi biserica din vremea aceasta, pentru că și în
mijlocul ei se împlinește întocmai ceea ce a spus Domnul în Apocalipsa 3.

Aceasta este epoca la care i s-a dat Luceafărul de

dimineață, chiar înainte de venirea Domnului.

Priviți cât de inspirat a fost Isaia când a spus: „*Străjerule, cât mai este din noapte?*” Vedeți? Vine dimineața, dar și noaptea. Cum adică? Da, înainte de ivirea zorilor, întunericul este mai puternic decât în tot restul nopții.

O, prieteni, ascultați la „Așa vorbește Domnul!” Dacă mă considerați slujitorul Său, să știți că aceasta este chiar înainte de ivirea zorilor, iar noi suntem chiar în timpul acela. De aceea este Pământul în starea aceasta îngrozitoare! Noi suntem chiar înainte de venirea Domnului. O, nu mai este nici o altă șansă decât venirea Lui!

Cuvântul spune: „*Un neam se va scula împotriva altui neam.*” (Matei 24.7a).

Da, ei au căutat prin laboratoare până când au găsit „pulberea”, ca să se spulbere unii pe alții în cenușă atomică. Sunt atât de răi și de neevlavioși, încât au un singur scop: să distrugă! Dar, în toate acestea sunt călăuziți și inspirați de îngerul nimicitor care a fost trimis să-i amăgească.

Lăsați-mă să vă spun în Numele Domnului Isus Hristos că Duhul Sfânt a fost trimis ca Străjer în turn. Și așa cum oamenii din vremea lui Isaia îl strigau pe străjerul din turn și-l întrebau: „Cât mai este din noapte?” așa se întâmplă și acum.

Sunteți istoviți de această viață? Sunteți istoviți de păcat? Sunteți istoviți de procesiunile funerare, de boală și de necredința care se poate vedea în fiecare colț? A fost noaptea lungă și grea?

*„Străjerule,
cât mai este din noapte?”*

Și ce răspunde străjerul din turn? „Vine dimineața!”
Vedeți mângâierea? Dar vine și noaptea! Ce este noaptea? Priviți în ce armonie desăvârșită era Isaia cu Scriptura.

În cursul obișnuit al naturii, apropierea răsăritului soarelui adună tot întunericul laolaltă, făcându-l și mai puternic. Este mai întuneric decât în tot timpul nopții. De ce aceasta? Pentru că se apropie lumina.

La fel este și duhovnicește. Apropierea venirii Domnului Isus aduce această groază asupra pământului. Ce spune Domnul Isus?

„Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” (Luca 21.28).

Acum priviți! Evreii s-au întors din toată lumea în Palestina și au devenit o națiune liberă și independentă. Ei s-au întors acasă conform Cuvântului Domnului, ca să-L vadă pe El când vine.

„De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.

... Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri.” (Matei 24.32,34).

Despre ce generație este vorba? Desigur, despre generația care va vedea smochinul înflorind. Întotdeauna smochinul a simbolizat Israelul, iar Ioel 2.25 spune: „...vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil și Gazam...”

Dacă observați, este vorba de aceeași insectă în patru stadii de dezvoltare: ou, larvă, nimfă și adult. Desigur. Și această necredință care a început să mănânce în mijlocul evreilor spunând că Isus nu ar fi Hristosul, a ros copacul până la rădăcină.

Prorocul a văzut aceasta, de aceea a plâns, dar Domnul i-a zis: „Vă voi răsplăti...” adică vă voi da înapoi „anii pe care i-au mâncat lăcustele...” Și iată că evreii se întorc în țara lor după două mii cinci sute de ani de pribegie, iar Domnul Isus a spus că generația care va vedea acest lucru, nu va trece până nu se vor împlini toate lucrurile vorbite de Cuvânt.

Și Domnul a mai spus: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri!” (Fapte 2.17).

Priviți: bolnavii au fost vindecați, au avut loc semne mari și minuni, etc., iar aceasta s-a realizat prin același Duh care a putut să-i spună lui Avraam: „De ce a râs Sara?”

Acest lucru ar trebui să ne facă să ne întrebăm foarte serios: „Străjerule, cât mai este din noapte?”, iar răspunsul este: „Vine întunericul!” Vedeți? Înainte de revărsatul zorilor, noaptea este mai întunecoasă, dar înainte de a se lumina de ziuă, pe cer este un mare luminător: „Steaua dimineții”. Când această stea strălucește cu mai

multă putere, parcă și întunericul devine mai întunecos. De fapt, Steaua dimineții este mai strălucitoare pentru că și pământul devine mai întunecos.

Și Cuvântul lui Dumnezeu făgăduit pentru Biserica din timpul sfârșitului, care este Trupul tainic al lui Hristos sau cei chemați afară, este că va primi Steaua dimineții.

„Străjerule, cât mai este din noapte?”

Ce se va întâmpla? Va veni o distrugere totală, dar înainte de a avea loc aceasta, Biserica lui Isus Hristos va merge în răpire ca să-L întâmpine pe Domnul ei.

Ce face ca Steaua dimineții să fie atât de strălucitoare? Aproximarea soarelui, pentru că ea reflectă lumina soarelui care vine. Ea devine tot mai strălucitoare, în timp ce celelalte stele pălesc, devin fără strălucire în acel ceas. Desigur, toate teologiile omenești, toată indiferența, răceala și formalismul, se vor usca, dar străjerul stă acolo sus în turn cu Steaua dimineții, care reflectă Mesajul adevărat al Domnului Isus, a Căruia venire este tot mai aproape. Și cu cât răsăritul soarelui este mai aproape, el devine tot mai strălucitor și mai strălucitor.

Fraților, stelele dimineții răsar și strălucesc spre slava lui Dumnezeu, deoarece apropierea întunericului deplin se apropie de pământ, este chiar deasupra lui, de aceea oamenii sunt cufundați într-un mare întuneric spiritual.

Celelalte stele trebuie să-și piardă strălucirea pentru că vine dimineața! Gândiți-vă numai la ceasul care vine peste întreaga lume! Gândiți-vă la grozăviile în fața cărora trebuie să stea fiecare persoană nesalvată. Munții, națiunile, casele în care oamenii s-au

slăvit pe ei înșiși, vor fi transformate în pulbere, în cenușă vulcanică, și aceasta într-o clipă, într-o clipeală de ochi. Dar cei care Îl iubesc pe Domnul, cei care au Lumina Stelei dimineții, au privirile ațintite spre El și nu la lucrurile lumii.

Voi știți ce a spus Pavel în încheierea epistolei sale către Timotei, chiar înainte de a părăsi pământul, când era plin de îngrijorare și de supărare:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

De acum mă așteaptă cununa neprihănitii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept.”
(2Timotei 4.7-8). Apoi s-a gândit la Steaua dimineții și a continuat: *„...Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.”*

O, ridicați-vă capetele, căci izbăvirea voastră este aproape!

Străjerule, de ce se tem ziarele să anunțe aceasta? De ce se teme știința s-o facă? De ce se teme Pentagonul să dea informații? Pentru că oamenii s-ar sinucide, și-ar arunca banii pe stradă, etc. De ce aceasta? Pentru că se ivesc zorile. Așa este.

Se face ziuă, de aceea întunericul este presat devenind mai puternic ca oricând.

O, eu sunt atât de fericit pentru că sunt

creștin! Mă bucur atât de mult pentru că sunt un străjer, pentru că sunt unul din cei ce stau pe zid și strigă: „Pregătiți-vă să-L întâlniți pe Domnul, căci ceasul venirii Lui se apropie tot mai mult!

O, dacă în această audiență este cineva care nu are siguranța că Steaua dimineții își reflectă Lumina și peste inima lui, dacă marele Duh Sfânt nu locuiește acolo, să se pregătească să-L primească, deoarece în curând va avea loc un mare eveniment, și el este foarte aproape.

Noi am ajuns la capăt și suntem martori la o dramă care este în plină desfășurare.

Eu am putut să văd cum se pun în scenă filmele de la Hollywood. Am văzut cum exersau și repetau marii actori, înainte de a începe filmările, deci înainte ca marea dramă pe care o jucau să intre în desfășurare.

De fiecare dată când îi priveam, eu mă miram de ceea ce vedeam, deși știam că este ceva fals și nu realitatea. Adevărul este însă, că orice lucru fals se inspiră din realitate.

Astfel, nu putem vorbi de un dolar fals înainte ca să fie unul adevărat. Nu vorbim de un fățarnic, dacă nu este și un creștin adevărat. Nu poate fi un mesaj fals, înainte de a fi și unul adevărat; nu poate exista noapte dacă nu este o zi. Desigur.

O, noi stăm acolo în turn, departe de lucrurile acestei lumi și privim două lucruri foarte importante: scurgerea timpului și venirea Domnului nostru. Da, nu mai este mult și timpul se va sfârși, pentru că va veni Domnul.

Dar și Antihristul își are oamenii lui.

Astfel, are comunismul și o mulțime de alte curente: are catolicismul, protestantismul, da, are totul pregătit ca să facă un mare spectacol. Dar eu sunt foarte bucuros pentru că acolo sus în ceruri este un Tată care a pregătit izbăvirea poporului Său din marea dramă care stă să înceapă.

Da, atunci când Antihristul îi va duce pe oameni în marea sa înșelăciune, Dumnezeu este gata să-Și ridice Biserica în veșnicie, pe plaiul binecuvântat al veșniciei unde va locui cu El însuși.

Când aceste trupuri bătrâne vor fi schimbate și făcute asemenea trupului Său proslăvit, când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, noi vom sta pentru totdeauna în prezența Sa. Voi vă uitați la televizor, ascultați radioul, citiți ziarele etc., și vă mirați de tot ceea ce auziți. Dar ce este cu toate acestea?

Ascultați cu atenție ceea ce vă spun: Vine dimineața, dar vine și noaptea! Dimineața vine pentru cei care așteaptă dimineața, iar noaptea vine pentru cei care nu sunt pregătiți să întâmpine ivirea zorilor.

Fie ca Domnul să ne pregătească chiar astăzi inimile, fiindcă vine dimineața și așa cum spune poetul:

Cei aleși se vor aduna

În casele lor, dincolo de nori.

Când apelul va fi făcut acolo sus,

Eu voi fi prezent.

Haideți să ne rugăm.

În acest ceas de groază, când distrugerea este mai aproape ca oricând, nu putem să ne exprimăm pe deplin mulțumirea și recunoștința pe care o avem față de Tine, Dumnezeule, pentru faptul că Isus Hristos a venit din slavă, făcându-Se Om ca și noi, ca să locuiască printre noi. Apoi a murit pentru păcatele noastre, rupând fiecare putere demonică a Satanei și eliberând sufletele prinse de el. În felul acesta, Lumina puternică a harului ceresc, a putut să strălucească peste cei care doresc să-L primească.

O, Dumnezeule, îndură-Te și fă ca oamenii de pretutindeni să se grăbească să intre în Împărăția Ta, pentru că mesajul de avertizare a fost spus deja.

Îngerii care au mers în Sodoma, i-au spus lui Lot: *„Grăbește-te de fugi..., căci nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo.”* (Geneza 19.22).

Doamne, îngăduie ca acest mesaj plin de har, de putere și de dragoste, să-i grăbească pe oameni să-L primească pe Isus Hristos și astfel să fie umpluți cu Duhul Sfânt, pentru că Isus a spus: *„Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu...”* (Ioan 8.47).

Îngăduie deci, ca ei să vină, să se pocăiască de păcatele lor, să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos pentru iertarea păcatelor lor, și apoi să fie umpluți cu Duhul Sfânt. Fă ca sufletele lor să fie aduse în starea în care a fost prima biserică, deoarece ai făgăduit că atunci când vei veni Tu, va fi la fel.

Îți mulțumim pentru mesaj și Te rugăm să-L binecuvântezi,
Doamne, spre binele inimilor noastre, pentru că Te așteptăm și Te rugăm aceasta
în Numele lui Isus. Amin...

.....
(pianistul intonează o cântare).

Îl iubiți pe Domnul? Masajul s-a încheiat, de aceea
haideți să-L lăudăm în Duhul. În timp ce se cântă, haideți să ne strângem
mâinile unii altora și să ne spunem: „Pelerine, sunt fericit să mă aflu alături
de tine!”

Aceasta îmi aduce aminte de ceva și cred că-și amintește
și soția mea. Eu am avut privilegiul de a vizita biserica Pisgah din
California, unde se află și un Institut Biblic și am ținut un serviciu în
mijlocul lor. Acolo este o adunare puternică, iar când m-am întâlnit cu
predicatorul lor, fratele Smith, m-am bucurat mult. Voi știți că ei tipăresc un
ziar, dar nu primesc nici un fel de daruri, ci totul este gratuit. Ei
funcționează de vreo cincizeci de ani.

Totul a început de la un doctor care era olog. El a venit
în California ca să fie ajutat, dar medicul i-a spus: „În situația în care te
află, nu se poate face nimic pentru tine.” Dacă nu mă înșel, este vorba de dr.
Price sau de cineva care s-a rugat pentru el într-o dimineață. După rugăciunea
aceea nu s-a văzut nici un rezultat, dar omul a spus hotărât: „Nu contează! Eu
cred că totuși cineva, cumva...” Dar când a început să pășească, piciorul lui
slab s-a întărit și a fost vindecat pe deplin. Nu mult după aceea, bărbatul
acesta a fondat „casa Pisgah”, iar cu o seară în urmă am fost acolo să predic.

Când am ajuns, auditoriul acela mare era arhiplin, sute
de oameni fiind nevoiți să stea afară în stradă, iar când am încheiat de vestit
mesajul, s-au întâmplat două lucruri pe care nu le-am mărturisit până acum

nimănui. Acolo era o mulțime căreia îi plăcea să facă multă gălăgie; nu era o mulțime care stătea doar jos indiferentă, ci erau oameni umpluți cu Duhul Sfânt, în mijlocul cărora m-am simțit foarte bine.

Cu puțin înainte de a începe rugăciunea pentru bolnavi, ei au început să cânte ceva. Era o cântare foarte frumoasă, iar în timp ce-i ascultam, i-am privit uimit și m-am gândit: „Aici se întâmplă ceva. Nu înțeleg ce anume, dar este ceva.” Auzeam două coruri, așa că mi-am zis din nou: „Ceva nu este în ordine!” Mi-am scuturat puțin capul și am încercat să mă concentrez mai mult, dar cu toate acestea, auzeam tot două coruri. Atunci mi-am zis: „O, Doamne, poate este eco-ul de la corul acesta!” Dar corul celălalt se auzea undeva sus, undeva foarte sus, așa că mi-am zis: „Probabil celălalt cor este la balcon.” Astfel, am coborât de la amvon și m-am dus spre loja unde stătea corul, după care i-am șoptit soției mele:

„Scumpo, și tu auzi ce aud eu?”

„Te referi la corul acesta, Bill?”

Atunci m-am dus și am întrebat-o pe sora Arganbright:

„Și tu auzi aceasta?”

„Da,” a răspuns ea. „De fapt, eu am mai auzit corul acesta odată, mai demult.”

M-am dus și la fratele Arganbright și i-am pus aceeași întrebare:

„Auzi și tu aceasta?”

„Da,” a răspuns el.

Toți cei prezenți cântau cu capetele plecate, iar eu am zis: „Doamne, nu vreau să fiu sceptic, dar dacă sunt martorul Tău, dacă sunt un străjer, trebuie să știu despre ce anume vorbesc. Trebuie să fiu sigur.”

Este la fel ca în cazul vindecării divine: Dacă nu sunt sigur, nu spun nimic cu privire la ea. Dacă n-aș avea siguranța că venirea Domnului este aici, n-aș spune nimic despre aceasta. De ce? Pentru că trebuie să fiu sigur.

M-am întors la amvon și am văzut că toți stăteau cu capetele plecate, iar când am făcut chemarea la altar, au venit în față foarte mulți. Toți stăteau cu capetele plecate și continuau să cânte. Ascultându-i, mi-am zis: „Doamne, nu poate fi adevărat. Oamenii aceștia cântă aici jos. Ei sunt niște oameni simpli, dar aici sus, eu aud un cor format din două sau trei sute de cântăreți!” și m-am dus printre ei. Era unul din cele mai minunate coruri pe care le-am auzit vreodată. Auzeam o soprană care cânta foarte sus și simțeam cum întreaga ființă îmi era cuprinsă de fiori. M-am dus înapoi la amvon și am ascultat din nou, după care am revenit printre oameni. Toți continuau să cânte în Duhul.

Îmi dădeam seama că nu era aceeași voce, pentru că îi auzeam pe cei de jos cântând pe o voce, iar când mergeam la amvon, îmi dădeam seama că se aud alte voci. Astfel, după încheierea serviciului, m-am dus la păstor și i-am zis:

„Pastore, eu am auzit ceva ciudat...”

„Ce anume, frate Branham?”

„Acolo sus am auzit o voce de soprană, o voce deosebită.
Pot spune că este cea mai plăcută voce pe care am auzit-o vreodată.”

„Vocea aceasta s-a auzit de multe ori aici, frate
Branham.”

Eu am citit despre bătrâna mamă... O, am uitat cum se
numea!

Într-o seară, după ce păstorul și-a încheiat slujba, s-a
dus să se roage pentru mama aceea micuță care avea în jurul ei cinci sau șase
copilași. Da, este vorba de doamna Woods Worth Edder. Poate ați citit și voi
cartea ei. Atunci, ea a auzit corul acela și a spus:

„Acolo sus se aude
un cor. Este un cor care cântă în biserică.”

Imediat, biserica a încetat să mai cânte și toți au auzit
corul care cânta undeva sus. Vedeți? Eu cred că vorbirea în limbi este un dar
de la Dumnezeu și trebuie să fie în biserică. De asemenea, cred că uneori acest
dar a fost folosit greșit, așa cum sunt folosite greșit și unele texte din
Biblie, dar trebuie spus că există o vorbire în limbi adevărată. Desigur.

În seara aceea, la un moment dat, undeva în spatele
adunării s-a ridicat un om care a spus câteva cuvinte într-o limbă străină; era
un fel de dialect. Imediat, am simțit că se mișcă ceva deasupra mea... Eu n-am
avut în viața mea o tălmăcire și nu am folosit-o nici atunci pentru că eram
foarte speriat, dar vă spun: lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, de aceea ar

fi bine să nu vă jucați cu ele.

Apoi ceva mi-a spus: „Păstorul se va ruga rugăciunea credinței.” Am continuat să tac, așteptând să văd ce se va întâmpla în continuare, dar deodată am simțit din nou acel Ceva deasupra mea și a repetat: „Păstorul se va ruga rugăciunea credinței!”

Atunci mi-am zis: „Doamne, eu nu am darul tălmăcirii. Darul meu este să mă rog pentru bolnavi!”, așa că am continuat să tac. Și păstorul s-a ridicat și a început să se roage pentru bolnavi, și bolnavii au început să se vindece peste tot în adunare. O, El este Același Dumnezeu! Ce era aceasta? Ivirea zorilor. Acolo este o mlădiță mică ce nu s-a uscat încă.

Nu vă îngrijorați, Dumnezeu nu S-a lăsat niciodată fără martori! Eu cred că El va face ceva, astfel încât fiecare păcătos să știe că noaptea va deveni mai neagră și mai întunecoasă peste pământ; că întunericul va fi total. Dar cu toate acestea, venirea Domnului este aproape de aceea, ca străjer al vostru, vă spun: „Vine dimineața! Fiți gata, căci se ivesc zorile și răsare Steaua dimineții!”

Câți dintre voi doresc să fie amintiți în rugăciune?
Ridicați mâinile.

O, Dumnezeule, văd că oamenii și-au ridicat mâinile cu sinceritate. Mulți dintre ei au citit tot felul de filozofii, cărți și articole din ziare, dar nu au putut să găsească nici un răspuns la problemele cu care se confruntă omenirea de astăzi. O, răspunsul pe care-l caută ei este în Biblie: „Vine dimineața și de asemenea vine și noaptea!”

Dumnezeule, rugăciunea noastră este să binecuvântezi fiecare persoană de aici, care și-a ridicat mâna spre Tine. Tu știi ce este în spatele

fiecărei mâini ridicate de aceea credem că Tu, care ești Dumnezeu cel Atotputernic, poți să împarți fiecăruia din Duhul pe care-L dorește.

Dăruiește fiecăruia ceea ce-și dorește, spre slava Numelui Tău, pentru că făgăduința Ta nu poate să cadă. Fie ca toți cei care și-au ridicat mâinile, să primească aceasta, în timp ce-ți aduc rugăciunea aceasta în sprijinul lor. Fă toate acestea în Numele Domnului Isus Hristos.

Dumnezeu să fie cu voi!

Acum ne vom ruga pentru bolnavi. Mă bucur mult pentru că Biblia are o nădejde și pentru cei bolnavi:

„Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui!

El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale...” (Psalmul 103.2-3).

Cu câțva timp în urmă, am mers la o mamă tânără care zăcea pe o targă. Era una din victimele bolii „Hodgkin”. Cred că mama ei este aici. Da, aceea este mama care mi-a vorbit de fiica ei. Eu am încercat s-o încurajez, dar după încheierea mesajului am chemat-o să discut cu ea, deoarece m-am gândit că cel mai important lucru este salvarea sufletului, vindecarea fiind pe locul doi.

Adevărul este că vindecarea poate dura până la sfârșitul vieții sau câțiva ani; ea poate să vă dea bucurie și fericire cât timp sunteți pe pământ, dar încetează o dată cu moartea. Salvarea însă, aduce sufletului Viața veșnică. Ea nu poate pieri pentru că nu este nimic care să v-o

poată lua. Totul este pus în Cartea lui Dumnezeu și Cuvântul Său spune: „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.*” (Matei 6.33).

Aș vrea să pun mărturie în fața voastră, despre vindecarea acestei boli groaznice de care suferea tânăra de care vă spun. S-ar putea să fie și ea în dimineața aceasta aici.

La liceul de aici era o tânără care suferea de această boală numită „Hodgkin”. Ea a fost dusă la medic din pricina umflăturilor care apăruseră pe trupul ei. Medicii au luat probe din acele umflături și le-au trimis la laborator ca să vadă despre ce era vorba, iar când au venit rezultatele, toți au spus că este vorba de o boală incurabilă.

Mama dorea ca fiica ei să nu știe diagnosticul dat de medici, iar aceștia au avertizat-o s-o lase să meargă în continuare la școală, pentru că mai are foarte puține zile de viață. Când a auzit aceasta, inima mamei a fost sfâșiată de durere, pentru că boala „Hodgkin” este un fel de cancer, iar medicii au abandonat-o și au lăsat-o pradă morții.

Disperată, mama m-a sunat pe mine și mi-a zis:

„Frate Branham, aș vrea s-o aduc pe fiica mea la rugăciune, deoarece am auzit că în rândurile de rugăciune pe care le chemi, ai puterea să alungi duhurile de boală din oameni, fiindcă te afli sub călăuzirea Duhului Sfânt. Te rog frumos să-mi spui dacă Dumnezeu Sfânt îți va descoperi ceva despre fiica mea.”

„Păi, nu cred că Domnul va descoperi ceva ce ar trebui să rămână ascuns”, am răspuns eu. „În tabernacolul meu am avut rar asemenea cazuri. Eu mă rog pentru bolnavi și aceasta este tot.”

Astfel, tânăra a venit în rândul de rugăciune, iar eu am întrebat-o pe mama ei:

„Ești creștină?”

„Nu”, a răspuns ea.

„Dar fiica ta este creștină?”

„Nu”, a răspuns din nou femeia.

„Aceasta este o stare cumplită, pentru că dacă fiica ta va pleca în starea aceasta din lume, nu o vei mai vedea niciodată.”

Apoi am vorbit cu tânăra și am întrebat-o:

„Tu ești tânăra domnișoară de la liceu?”

„Da, domnule,” a răspuns ea.

„Știi ceva despre boala ta?”

„Medicii mi-au spus că după părerea lor totul va fi în ordine.”

„Dar dacă nu te faci bine? Ești creștină?”

„Nu, domnule, nu sunt,” a răspuns ea.

„Ai vrea să fii creștină?”

„Da.”

„Ai vrea să-i dăruiești lui Hristos, inima ta?”

„Da,” a răspuns ea.

Atunci mama ei a strigat că și ea dorește acest lucru, așa că le-am botezat pe amândouă acolo în bazin, după care m-am rugat pentru tânără. Timpul a trecut, iar fata a început să se simtă mai bine, fără să știe ce boală avea în realitate. Apoi a mers din nou la medic pentru a face alte analize, dar spre uimirea tuturor, nu s-a mai găsit nici urmă de boală.

Mie nu-mi place să-i laud pe oameni, dar îmi place să fiu sincer cu privire la ei.

În orașul acesta este un bărbat pe care-l cunosc foarte bine. El este un creștin cumsecade, pentru că altfel n-ar fi administrator în biserica aceasta; este printre noi și acum. Fratele acesta a privit foarte atent la tânăra de care v-am povestit. Doi sau trei ani mai târziu, a terminat liceul, iar într-o zi am întâlnit-o pe stradă. Era însoțită de un băiat și foarte bucuroasă mi-a mărturisit despre slava și puterea lui Isus Hristos care o vindecase, pentru că între timp aflase ce boală avusese. Mai târziu s-a căsătorit, iar acum are mai mulți copii și este foarte fericită. Câți ani au trecut de atunci, frate Egan? Sunt deja câțiva, nu-i așa? (Fratele Egan spune: „Sunt cinci sau șase ani).

Da, și ea trăiește și astăzi ca mărturie că Dumnezeu a vindecat și boala „Hodgkin”.

O, este atât de minunat să știm că în ceasurile de necaz avem un refugiu, iar acest refugiu este Isus Hristos!

Acum aș vrea să vă povestesc altceva ce mi s-a întâmplat de curând într-o adunare. Domnul a fost bun și a ascultat rugăciunile voastre, cu două săptămâni în urmă când am fost în vest.

În timp ce mă aflam la Tulsa, am aflat că acolo mai erau câțiva lucrători care țineau și ei treziri, așa că nu am putut pune adunarea în același timp cu adunările lor. Așa se face că m-am dus împreună cu soția mea și cu micuțul Iosif, pe la fratele Arganbright, ca să mergem în California. În noaptea aceea ne-am întors foarte târziu, iar fratele Arganbright i-a căutat prin toate hotelurile pe Tommy Osborn și pe Oral Roberts care tocmai predicaseră în seara aceea, fiindcă voia să-i invite la o discuție cu mine. Astfel, s-a ajuns la înțelegerea să ne întâlnim a doua zi în sala de la Mayo.

Când am ajuns la locul întâlnirii, ei erau deja la masă împreună cu câțiva multimiliardari. Vă spun sincer că m-am simțit foarte jenat printre ei, deoarece nu știam nici cum să folosesc furculița și cuțitul. Totuși, cu ajutorul Domnului, m-am descurcat.

Când am intrat în sala aceea, Oral Roberts tocmai predica despre belșugul vieții și le spunea oamenilor de afaceri că Isus a prins mai mulți pești decât avea nevoie. (Oral este un predicator foarte convingător).

El a continuat: „Domnul a zis: „Aici este o grămadă pentru fiecare.”, după care a adăugat: „Chiar acum construiesc o biserică ce va costa

În jur de un miliard de dolari. Este ridicată deja până la jumătate, dar am ajuns într-o situație de criză, pentru că nu mai avem bani ca s-o terminăm.”

Vreau să vă spun că m-am dus și eu să văd acea adunare, iar Satan a venit imediat și mi-a spus:

„Când vor trece pe aici, oamenii vor spune: „Uite ce adunare a făcut Oral Roberts!”

„Da,” i-am răspuns eu, dar ei vor spune: „Uite ce adunare a încercat să facă Oral.”

Și Oral a continuat: „Dar Dumnezeu a pus pe inima unui bancher din acest oraș, să-mi împrumute aproape două milioane de dolari ca să pot termina clădirea. Voi știți că băncile nu fac asemenea lucruri, dar acest bancher, care se află printre noi, m-a ajutat. Nu-i voi spune numele pentru că nu aparține Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline și nu aș vrea să-l jignesc. El nu se pretinde creștin, dar ceva i-a mișcat inima și ca urmare m-a împrumutat cu acești bani. Totuși, dacă vrea să se ridice în picioare, poate s-o face.”

Atunci, bărbatul s-a ridicat și a spus: „Nu sunt deloc jignit, domnule Roberts,” după care s-a așezat.

Când și-a încheiat predica, fratele Roberts a venit la mine, mi-a strâns mâna și m-a îmbrățișat. Puțin mai târziu, a ajuns acolo și Demos Shakarian, care este președintele Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. Când m-a văzut, el a zis:

„Aș vrea ca fratele Branham să predice în seara aceasta

pentru noi, la serviciul de încheiere.”

Când am auzit aceasta, nici nu știam despre ce să vorbesc, dar el a început să mă prezinte celor din jur, încurajându-mă astfel să vorbesc.

Acolo se aflau multimiliardari, fermieri foarte bogați, bancheri, etc., așa că mă gândeam ce aș putea spune unei adunări ca aceea? Voi știți că întotdeauna este mai bine să stai și să-i ascuți pe alții.

M-am dus în față și am încercat să predic cât mai bine, iar la sfârșitul serviciului, deși este în afara rânduielii să faci o chemare la altar într-un asemenea loc, am făcut o chemare la altar.

Adevărul este că am făcut chemări la altar și la servicii de înmormântare, așa că de ce n-aș fi făcut-o și acolo? Când am făcut chemarea la altar, toți oamenii aceia bogați au venit la Domnul Isus, predându-și inimile în mâna Lui. Am fost uimit când am văzut soțiile multimiliardarilor, cu pălăriile lor scumpe, cu hainele acelea moderne care costau sute de dolari, venind la Domnul cu lacrimile curgând pe obraji. Ele dădeau mâna cu mine și spuneau: „Frate Branham, inima mea este foarte mișcată. Până acum m-am gândit că sunt creștină, dar acum vreau să-L slujesc cu adevărat pe Domnul.”

Și eu le răspundeam: „Mulțumesc.”

După câteva minute am simțit Ceva care-mi spunea: „Acum roagă-te pentru bolnavi,” dar eu m-am gândit: „O, nu pot să fac aceasta! Oricum, le-am întrerupt petrecerea, iar dacă mă voi ruga și pentru bolnavi, vor crede că sunt un fanatic.” Apoi mi-am zis: „Cu siguranță, Domnul nu mi-ar cere așa ceva! Poate sunt muncit de gândul acesta din cauza discuțiilor avute, dar mă voi furișa printre oameni și-mi voi ocupa din nou locul la masă.”

Am făcut chiar așa și m-am așezat la masă lângă fratele Jack Moore, cu care am început să vorbesc.

Dar atunci s-a ridicat fratele Shakarian (Desigur, el a fost atins de Dumnezeu să facă aceasta), și a spus: „Mă simt călăuzit să-l chem pe fratele Branham să vină din nou în față ca să se roage pentru bolnavi.”

„O,” mi-am zis, „este exact ceea ce am simțit și eu!”

M-am dus, m-am așezat lângă el și am spus: „Îl rog pe Domnul să mă ierte pentru că L-am refuzat. Totuși, este mai bine când este atins altcineva ca să facă această invitație, fiindcă în felul acesta suntem încredințați cu toții că este lucrarea Duhului.”

Apoi am spus: „Vindecarea divină nu este ceva imaginar, ci este lucrarea aceluiași Dumnezeu, care i-a salvat pe acești oameni, ca să poată să-i vindece pe toți cei care sunt bolnavi printre noi, cu condiția să credeți. Credeți aceasta?”

Acum voi spune o taină bisericii mele. După cum știți, slujba mea se schimbă. Dar, o, ce schimbare glorioasă! Desigur, vă aduceți aminte de ceea ce v-am mai spus. Întotdeauna când încep să vorbesc despre lucrul acesta, vine Ceva care-mi zice: „*Spune-i acestui munte...*”

Ce este aceasta? Credința. Totul se face prin credință, iar credința nu este ceva ce se poate construi, ci este un dar pe care-l primești de la Dumnezeu. Eu m-am rușinat întotdeauna de credința mea, dar cât de bun a fost Domnul! El a arătat vedenii, a spus lucruri ascunse și de fiecare dată totul a fost perfect. Puteți vedea?

Dar nu eu fac aceasta, ci Dumnezeu, iar fotografia aceasta a făcut înconjurul lumii, ajungând chiar și în Germania.

Cu câteva săptămâni în urmă, câțiva străini care nu văzuseră fotografia aceasta, au făcut o altă fotografie, pe care o am și eu acasă. În ea se vede Domnul Isus din profil. El stătea chiar în spatele meu, cu mâinile întinse, iar din ele ieșeau niște limbi de foc. Aceasta s-a întâmplat în timp ce vorbeam mesajul: „Spune-i acestui munte!”

Desigur, voi știți textul acesta din Marcu 11.23: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* Această fotografie a fost făcută de Kodak Crem Color. Ea a fost luată și examinată de oamenii de știință și toți sunt de acord că este autentică. Sunt deja șase fotografii de felul acesta, care au fost făcute în locuri diferite și de alți fotografi, aceasta fiind însă, cea mai convingătoare dintre toate. În această fotografie se poate vedea foarte clar fața Lui, barba, profilul și brațele întinse.

Eu stăteam în locul acela, iar dacă vă uitați la fotografie, nu mi se vede decât capul și picioarele, deoarece în rest se vede chipul Său suprapus peste al meu. El stătea cu brațele întinse în felul acesta, iar eu stăteam cu mâinile întinse așa, în timp ce spuneam: *„Spune acestui munte...”*

În momentul acela s-a întâmplat ceva (Fratele Branham pocnește din degete), iar fotograful a făcut fotografia în care Domnul Isus Se poate vedea color, stând la spatele meu.

Vedeți? Dumnezeu este Cel care face aranjamentul, pentru că în apropierea noastră se vede și un cos mare cu crini, deși pe platformă nu era nici un coș cu crini. El este Crinul din Vale. De unde obțineți opiul? Din

crin. Așa este.

Știți care este Opiul lui Dumnezeu? Pacea. Opiul acesta vă face să uitați toate necazurile.

Opiul (nicotina din tutun) îi ucide pe cei care fumează, dar Opiul lui Dumnezeu vă dă Viața. Amin. Da, Opiul Lui ușurează orice durere și vindecă orice boală. Astfel, cât timp inspirăm acest Opiu, avem pace.

În fotografie, coșul acela mare cu crini este chiar în fața mea pe platformă.

Dar să revin la povestirea mea. Acolo la Tulsa, m-am rugat pentru bolnavi, după care m-am întors la locul meu.

Zece minute mai târziu, o femeie care avea artrită la coloană și era dactilografă la un evanghelist, a fost vindecată pe deplin de Domnul, astfel încât brațele și coloana bolnavă i s-au făcut sănătoase pe loc. Când a văzut aceasta, femeia a început să alerge pe hol strigând plină de bucurie și atrăgând prin aceasta atenția tuturor. Apoi s-a lăsat în genunchi și a început să bată din palme în felul acesta (Fratele Branham bate de trei ori din palme).

Slăvit să fie Dumnezeu pentru că a eliberat-o la numai câteva minute după rugăciune! M-am apropiat să aud ce spune: „Mă plimbam pe hol când, deodată, s-a întâmplat minunea,” spunea femeia.

Când am auzit ce spune, mi-am zis: „Laudă lui Dumnezeu!”, și am mers mai departe deoarece am auzit alte strigăte care au făcut ca toți

oamenii aceia bogați să alerge să vadă despre ce era vorba.

Acolo era un bărbat, fratele Gardner. El este cel care mi-a dăruit costumul acesta. Cred că mulți dintre voi îl cunoașteți, deoarece este comerciant de automobile vechi de trei ani și are cea mai bună vânzare din America. Este și pilot pe un avion particular. Numele lui întreg este George Gardner.

Odată, în timpul unui zbor, el s-a prăbușit cu avionul, iar în acel accident și-a zdrobit genunchii și gleznelor rămânând astfel paralizat de la brâu în jos. Dar când m-am rugat pentru bolnavi, era și el acolo, iar după rugăciune a fost luat și dus într-o încăpăre separată, ca să nu fie deranjat de mulțimea care se plimba în jurul lui. Și acum ascultați mărturia lui:

„După ce am fost dus în camera mea și m-am așezat pe pat, deși nu eram creștin mi-am zis: „Eu cred ceea ce a spus omul acela mic și chel care a predicat în seara aceasta.” Când am spus aceste cuvinte, am simțit cum gleznelor și genunchii mei încep să tremure, apoi am sărit în picioare pe deplin sănătos, strigând, bătând din picioare și slăvindu-L pe Dumnezeu pentru minunea Sa.”

Într-o altă zi, înainte de începerea adunării de rugăciune pentru bolnavi, stăteam cu fratele Arganbright, cu Leo și Gene, ca să preluăm apelurile telefonice. La un moment dat, a început să sune telefonul, dar când m-am uitat, fratele Arganbright nu era acolo ca să răspundă, așa că m-am dus și am ridicat eu receptorul. Fraților, părerea mea este că toate lucrurile lucrează după voia lui Dumnezeu, nu sunteți de aceeași părere?

Eu cred că de aceea este aici și domnișoara aceasta tânără, și la fel voi. Noi ne-am adunat aici cu un scop: spre slava lui Dumnezeu.

Din care alt motiv am fi venit aici pe alunecuşul acesta?

Când am ridicat receptorul, cineva a spus:

„Aş vrea să vorbesc cu fratele Branham.”

„Eu sunt fratele Branham,” am răspuns eu.

„Domnule, poate nu este plăcut ceea ce spun, fiindcă ştiu că toţi oamenii trag de tine dintr-o parte în alta. Eu sunt misionar în Mexic, la Crescento, iar acum câteva zile am aflat că eşti în oraş. Frate Branham, mi-am adus băieţelul grav bolnav de cancer, cu scopul să te chem pe tine sau pe fratele Roberts să vă rugaţi pentru el. Copilul meu are numai patru luni şi moare de cancer.”

În timp ce-l ascultam, Ceva îmi spunea: „Du-te la copilul acela!”

„Domnule, am să-l chem pe fratele Arganbright şi te rog să-i spui lui unde putem găsi copilul, pentru că voi veni acolo.”

L-am chemat deci pe fratele Arganbright şi am plecat împreună la adresa dată.

Acolo am fost întâmpinaţi de micuţa sa soţie şi de fratele care, deşi era mexican, avea pielea albă. De fapt, de multe ori poţi vedea mexicani albi, deoarece au loc căsătorii mixte, între spanioli şi indieni. Soţia lui era o femeie foarte drăguţă.

Ne-am dus împreună la spital ca să vedem copilul. Când am intrat în salonul în care era copilul și care era chiar lângă camera de gardă a surorilor medicale, am privit la copilașul acela micuț care se născuse cu acea tumoare malignă în obraz și care era cam atât de ieșită în afară (Fratele Branham arată).

Medicii au încercat să-l opereze ca să-i scoată tumoarea, iar din cauza operației avea o mulțime de cicatrice urâte în jurul gâtului. Totuși, operația nu a oprit înaintarea cancerului, care continua să se întindă încât acum îi ajunsese la limbă. Obrazul îi atârna așa (Fratele Branham arată) și avea cicatrice adânci. Și pentru că limba i se umflase atât de tare, îi închidea căile respiratorii, ceea ce făcea să nu mai poată respira singur. Din cauza aceasta, medicii i-au făcut o tăietură la gât și i-au pus un tub prin care i se dădea oxigen, iar sora trebuia să stea tot timpul lângă el să-l supravegheze și să-i tragă puroiul afară.

Când am intrat, tatăl s-a dus până lângă pătuț și i-a zis: „Ricky, băiatul lui tăticu, tata l-a adus pe fratele Branham ca să se roage pentru tine.”

Când a spus: „Băiatul lui tăticu”, am simțit că nu mai am putere, așa că a trebuit să mă sprijin de pat.

Chiar dacă era atât de grav bolnav, micuțul băiețel știa că tăticul lui era acolo, așa că a început să gâfâie și să dea din mânuțe. Tatăl a început să-l mângâie încet pe cap. O, era un copilaș sărman care se născuse cu acea boală!

Privindu-l, n-am mai putut spune nici un cuvânt. Voi știți că uneori devii atât de plin încât nu poți să mai spui nici un cuvânt. Am privit spre mâinile acelea micuțe care se mișcau spre tatăl său și m-am gândit: „Nu este păcat de el?”, iar după ce mi-am mai revenit puțin, am zis: „O, Isuse,

oare Ție Ți place să vezi așa ceva? Eu nu pot crede aceasta! Nu pot crede că Tu ești slăvit printr-o suferință ca aceasta, prin care trece copilașul acesta sărman! Poate greșesc, dar dacă pentru mine înseamnă atât de mult, ce înseamnă el pentru Tine? Ce simți pentru el, Tu, care ești Dătătorul tuturor darurilor bune și originea îndurării? Oare ce este de făcut?”

Tatăl încerca să se joace cu el ca să-l liniștească. Am privit din nou spre băiețel și m-am gândit: „Doamne, ce-ai face Tu dacă ai sta aici?”

Deodată mi-am dat seama că Dumnezeu era acolo, iar Ceva îmi vorbea jos, în sufletul meu și-mi spunea: „Am așteptat să văd ce vei face tu în cazul acesta! Eu ți-am dat autoritatea Mea, de aceea aștept să văd ce vei face. Eu am dat Bisericii autoritatea Mea.”

Oare aceasta este atitudinea Lui față de noi toți? Da, și El așteaptă întotdeauna să vadă ce vom face. Cum este cu semnele timpului, despre care tot predicăm? O, El așteaptă să vadă ce facem noi!

Atunci am luat mânuța micuțului copil în mâna mea și am spus: „Doamne, ascultă rugăciunea slujitorului Tău și fiindcă cred că Tu ești, prin credință pun sângele lui Isus Hristos între acest demon de cancer și viața acestui copilaș. Pun sângele Tău între ucigaș și copilașul acesta!”

N-am mai putut continua, ci m-am întors și am părăsit salonul. Tatăl copilului a alergat după mine și mi-a zis: „Frate Branham, Domnul tocmai mi-a pus pe inimă să-ți dau zeciuiala aceasta.”

„O, frate, nu te gândi la aceasta, fiindcă eu nu am nevoie de bani!”

„Dar eu am economisit această zeciuală,” a insistat el. Erau puțini bani, am și uitat câți. Dacă nu mă înșel, erau ca cincizeci de dolari.

„Domnul mi-a pus pe inimă să ți-i dau ție!” a insistat el.

„Frate, îi primesc și apoi ți-i dau ție. Ia-i și plătește cu ei chitanța de spitalizare a micuțului Ricky. Tu ești predicator, ești misionar, și știu bine că ai nevoie de bani. Ai familie, iar medicii trebuie plătiți. Pune-i te rog înapoi în buzunar și du-te și plătește cu ei chitanța lui Ricky.”

„Dar nu vreau să fac aceasta, frate Branham. Bani aceștia sunt pentru plata lucrătorului și nu pentru medici.”

„Da, dar eu îi cedez înapoi pentru tine.” Astfel i-am refuzat și apoi am plecat acasă.

Nu au trecut decât câteva ore și maxilarele copilului și-au revenit, limba i s-a dezumflat și Dumnezeu l-a vindecat pe deplin. Medicii au scos apoi tubul pe care îl introduseseră în gâtul copilului, deoarece nu mai era nevoie de el.

Minunea aceasta a cutremurat toată Coasta de Vest.

Imediat după aceea, un medic renumit l-a trimis la mine pe fiul său cu nepoțelul care avea cancer la cap. Ei au scurtat drumul și au venit la Pasadena, unde mă aflam eu, ca să mă rog pentru el. Copilul primise o injecție cu penicilină și de aici au urmat o serie de complicații care în final

au dus la acel cancer la creier. Eu m-am rugat pentru copil și sunt sigur că Dumnezeu l-a vindecat.

Înainte de a părăsi casa în care mă aflam, a început să sune telefonul și l-am auzit pe fratele Arganbright vorbind cu cineva, și cine credeți că ne aștepta când ne-am dus la mașină?

Fratele mexican cu soția sa. Amândoi plâneau și îl laudau pe Domnul. Când m-au văzut, au venit la mine și mi-au spus:

„Frate Branham, am adus această zeciuală pentru tine.”

„O, frate, înțelege-mă că nu pot să primesc așa ceva! Pur și simplu nu pot.”

„Dar am adus-o pentru tine.”

„Frate, ți-am spus s-o lași pentru nota de plată a lui Ricky.”

„În dimineața aceasta când ne-am dus la medic să plătim spitalizarea, ne-a spus că nu datorăm nimic, deoarece nu a făcut nimic pentru vindecarea lui. Ceea ce s-a întâmplat este o mare minune, de aceea nu datorăm nici măcar un penny pentru spitalizarea copilului. El mi-a spus: „Dați-i banii aceștia fratelui Branham.” Și Domnul mi-a spus că-i vei primi.”

Când am auzit ce spune, i-am zis: „Oh, dar chiar nu pot face aceasta! Doamne, nu pot face așa ceva!”

Dar în clipa aceea a venit peste mine Ceva și mi-a adus în față următorul tablou: Isus stătea într-o zi în Templu și privea bogații timpului Său, care aveau tot ce-și doreau. O, ei aveau o grămadă de bani! Și iată că a venit în Templu o văduvă micuță care a adus doi bănuți – singura ei avuție – și i-a dat ca dar pentru visteria Templului. (Luca 21.1-4).

Ce-am fi făcut noi în situația aceasta? I-am fi spus: „O, soră, nu face aceasta pentru că nu avem nevoie de banii tăi! Nu-i pune acolo pentru că sunt tot ce ai!”? Vedeți? Isus a lăsat-o să-i pună acolo pentru că „*este mai binecuvântat cel ce dă, decât cel ce primește.*” (Fapte 20.35).

Astfel, am luat micuța zeciuală și am pus-o pentru lucrarea care se face spre slava lui Dumnezeu, folosind-o cât am putut de bine.

Ce este aceasta? Slava lui Dumnezeu, puterea Sa.

Umbrele pleacă și Hristos vine! De aceea se fac toate aceste semne și minuni. Este marea lucrare a Fiului, reflectată peste stelele dimineții, cu vindecarea divină sub aripile Lui.

Dacă Domnul aduce vindecarea numai prin reflectarea puterii Sale, ce se va întâmpla când va veni în persoană? O, atunci aceste trupuri muritoare vor fi schimbate și făcute asemenea trupului Său proslăvit!

Ce se va întâmpla când va veni El? Până la venirea Sa, noi suntem mulțumitori pentru Fiul Luminii și pentru prezența Sa; pentru că stelele dimineții urcă pe culmile slavei, ca să-I ureze un „Bun venit” revenirii Sale în acest ceas întunecos.

Haideți să ne rugăm.

O, Doamne, noi Te iubim atât de mult și nu am oboșit niciodată în a Te lăuda, dar iată că ceasul este aici.

În mijlocul nostru sunt oameni bolnavi care așteaptă îndurarea Ta. Tu cunoști aceste mărturii și din câte știu eu, toate sunt adevărate.

Mă refer la aviatorul acela care le-a arătat tuturor că poate sta în picioare pe deplin vindecat. El și-a ridicat pantalonii și ne-a arătat tuturor cicatricele de la gleznelor și genunchii săi și ne-a spus că medicii au încercat să-i pună oasele la loc, dar nu au reușit. Ai văzut și femeia care avea durerea aceea din cauza artritei, dar Tu ai umplut-o de bucurie, vindecând-o prin puterea Ta. Îl cunoști și pe copilașul acesta scump, mărturia tatălui său și a tuturor celor care au fost prezenți la minunea săvârșită de Tine.

Când spun toate acestea, mă gândesc că Tu ești la fel de puternic și în dimineața aceasta, în acest Tabernacol, cum ai fost pretutindeni în lume.

Tu ai promis că nu ne vei părăsi niciodată, ci vei fi în mijlocul nostru.

Acum vom chema bolnavii pe care ni i-ai trimis în dimineața aceasta și ne vom ruga din toată inima pentru ei, prin credință, ca să-i salvezi și să-i vindeci.

Dacă au făcut păcate, iartă-i, Te rog, Tată, pentru că și

noi greșim și ne mărturisim păcatele unii altora, deoarece Tu ai spus că
*„rugăciunea
făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; și dacă
a făcut păcate, îi vor fi iertate.”* (Iacov 5.15).

O, Doamne, mama aceasta și copilașul ei, stau în
dimineața aceasta aici și așteaptă îndurarea Ta, deoarece conform părerii
medicilor, ea este aproape de sfârșitul călătoriei, dar rugăciunea noastră este
ca Tu să stai între ea și acest vrăjmaș, iar când o vom unge și ne vom ruga
pentru ea, fie ca puterea Ta să-i atingă sufletul, astfel încât să primească
credință și eliberare, și să plece acasă vindecată, fiind o altă dovadă a
reflectării puterii Stelei dimineții, spre slava lui Dumnezeu. Amin.

-

Amin -